

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.453/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Ujvári Tamás Ügyvédi Iroda (Cím2, ügyintéző: dr. Ujvári Tamás ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (tartózkodási helye: felperes tartózkodási helye, címe., született: felperes születési helye, ideje) felperesnek – a dr. Molnár Arnold (Cím3.) ügyvéd által képviselt **Balassagyarmati Fegyház és Börtön** (2660 Balassagyarmat, Madách utca 2.) alperes ellen **sérelemdíj megfizetése** iránt indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 2021. február 9. napján meghozott 27.P.20.538/2019/30. számú ítélete ellen az alperes 31. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését és 2:52. § (1) és (3) bekezdését jelölte meg.

[2] Az érvényesíteni kívánt jogot és a kereseti kérelmet megalapozó tények tekintetében állította, hogy fogvatartása alatt, a 2017. március 13. napja és 2017. november 20. napja közötti időszakban történt körszállítások során 13 alkalommal az alperesi büntetés-végrehajtási intézet étkezőhelyiségében elvégzett személyi motozást – meztelenre vetkőztetését, a nemi szervek és a farpofák vizsgálatát – a körszállítással érintett valamennyi személy látta. Jogállítása szerint azzal, hogy az alperes a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL törvény 151. § (2) bekezdésébe, valamint a büntetés-végrehajtási szervezet Biztonsági

Szabályzatának kiadásáról szóló 26/2015. (III.31.) OP szakutasítás rendelkezéseibe ütközően, szükségtelenül sok ember előtt, szeméremsértő módon végezte el a körszállításokhoz kapcsolódó motozásokat, megsértette a felperes emberi méltóságát. A szeméremsértő motozás az eleve kiszolgáltatott helyzetben lévő felperesnek jelentős sérelmet okozott, a visszatérő megalázottság érzésével töltötte el, mely megalapozza sérelemdíj iránti igényét.

[3] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérte.

[4] Érdemi védekezésében állította, hogy a személyi motozásra irányadó szabályokat maradéktalanul megtartotta. Előadta, hogy a biztonsági ellenőrzések 2017. évi szigorítását megelőzően a motozás alacsonyabb létszám esetén a bírói helyiségben, nagyobb létszám esetén az ebédlőben történt. A bírói helyiségben egyszerre legfeljebb 2-3 fő motozására került sor akként, hogy azt a végrehajtókön kívül más nem láthatta, így a felperes által megjelölt első 3 alkalommal a motozásra a bírói helyiségben került sor. A szigorítást követően nagyobb létszám esetén már az étkezőben fogatosította a motozást, ahol az étkező oszlopai és az ellenőrzést végző felügyelők a fogvatartottakat takarták. Ezért a felperes átvizsgálása során nem történt személyiségi jogsértés, a motozásra nem szükségtelenül sok ember előtt, és nem megalázó, szeméremsértő módon került sor. A felperest nem érte olyan nem vagyoni sérelem, amely sérelemdíj megfizetésére alapot adna. Az érvényesített sérelemdíj összegét is eltúlzottnak tartotta.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forintot, valamint 171.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, valamint az alperes per megszüntetésére irányuló kérelmét is elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt 30.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

[6] Ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését és a Bvtv. 151. § (2) bekezdését, valamint a felperesi és alperesi tanúk vallomásait. tanú3, tanú4 tanú1 és tanú5 tanúkat nem tekintette teljesen érdektelennek, mivel mindannyian keresetet nyújtottak be az alperessel szemben sérelemdíj megfizetése iránt. Megállapította azonban, hogy a motozás folyamatáról egybehangzóan nyilatkoztak tanú2val, aki érdektelennek tekinthető. Az alperesi tanúk vallomásai sem voltak teljes egészében elfogulatlanok, mivel a tanúk az alperes alkalmazottai voltak. Hangsúlyozta azonban, hogy a felperesi és az alperesi tanúk nagyrészt egybehangzóan adták elő a motozás menetét, eltérés csak abban volt, hogy az alperesi tanúk úgy nyilatkoztak, hogy a szeméremsértést kitakarással, valamint a pillérek mögé sorakoztatással próbálták megakadályozni, valamint abban, hogy korábban is használták már a paravánt. Az okirati bizonyítékok alapján azonban nem fogadta el a paraván 2018. márciusát megelőzően használatára irányuló érvelést, mivel az alperesi büntetés-végrehajtási intézet parancsnoka a 2018. március 19. napján kelt tájékoztatásban maga nyilatkozott úgy, hogy a paravánokat ebben az időszakban rendszeresítették, és az ügyészi vizsgálat is ezt erősítette meg. Ennek alapján tényként állapította meg, hogy 2018. március 19. előtt a személyes motozások során paravánt nem használtak.

[7] Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tett meg mindent, hogy a körszállításban részt vevő fogvatartottak a személyes motozások alkalmával egymást intimitást sértő módon, alsónemű nélkül, meztelenül ne láthassák, így 2018. március

19-ét megelőzően arra az emberi méltóságot sértően, szeméremszérintő módon került sor. Az pedig, hogy a fegyőrök esetenként kitakarták a fogvatartottakat egymás elől, illetve a motozással már végzett személyeket az oszlopok mögé állították, nem volt alkalmas arra, hogy teljes mértékben megakadályozza, hogy a körszállításban és a személyes motozásban éppen részt vevő személyek egymást meztelenül, szeméremszérintő módon láthassák. Ezt a parván alkalmazásával korábban is meg tudták volna akadályozni, ezért az alperes nem tett meg minden tőle elvárható a személyiségi jogsértés megakadályozása érdekében. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperes által megjelölt 13 alkalommal történt körszállítás során megsértette a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, ami a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján megalapozza a sérelemdíj iránti követelését.

[8] A sérelemdíj összegének meghatározásánál értékelte a jogsértés súlyát, annak ismétlődő voltát, és a sértettre gyakorolt hatását. E körben figyelembe vette, hogy a szükségtelenül sok ember jelenlétében végzett szeméremszérintő motozás egy eleve kiszolgáltatott helyzetben lévő fogvatartott számára nem tekinthető jelentéktelen sérelemnek, azonban a felperes a megalázottság érzésén túl konkrét hátrányt az ügyben nem bizonyított, és nem is állított. Ezért az elsőfokú bíróság a felperes által elszenvedett hátrányokkal arányban álló sérelemdíj összegét mérlegeléssel 400.000 forintban állapította meg.

[9] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[10] A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (1) bekezdésében, valamint (3) bekezdés a), c) és d) pontjában, míg az anyagi jogi jogszabálysértést a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésében és 2:52. §-ában jelölte meg.

[11] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem az anyagi jogi keretek alapján határozta meg. A tényállás megállapítása során a körszállítások általános gyakorlata alapján tette a megállapításait, a felperesnek azonban konkrét, személyét érintő jogsértést kell bizonyítania, amit az általános gyakorlat önmagában nem igazol. Hangsúlyozta; az általános gyakorlat igazolásából nem következik, hogy minden egyedi esetben az ügy is történt. A szállításban érintett általános létszám is csak átlag, és a felperest terheli annak igazolása, hogy az átlagtól eltérő vagy meghaladó volt az érintettek száma. Amennyiben a felperes a sérelmet haladéktalanul jelzi, úgy mód nyílt volna a motozás körülményeinek egzakt feltárására, erre a perben a felperes mulasztása miatt nincs lehetőség, amit a felperes terhére kell értékelni.

[12] Állította, hogy nem felel meg a valóságnak, miszerint a motozás során az ebédülőben valamennyi fogvatartott jelen volt, ez csak az ellenőrzés végére igaz. A tanúk egyezően nyilatkoztak, hogy a fogvatartottak az ebédelő előtt az udvaron várakoztak, és elsőnek csak a ténylegesen a motozásban érintettek léptek be, majd az ellenőrzésen átesettek várakoztak az ebédelő hátsó részében. Így a vizsgálatokon elsőnek áteső fogvatartottak esetében fogalmilag is kizárható, hogy motozásukat a vizsgálaton átesett személyek láthatták. Ettől eltérő tényállás csak akkor állapítható meg, ha a felperes igazolja, hogy motozására nem az első körben került sor. Az eljárás anyagából tényként az sem állapítható meg, hogy a fogvatartottaknak az alsóneműt is le kellett venni, valamint az sem, hogy általában le kellett

hajolni, vagy guggolni. Ennek alátámasztására idézte alperesi tanú1, alperesi tanú2, alperesi tanú3 és alperesi tanú4 tanúvallomásait.

[13] A tanúvallomások értékelése tekintetében arra hivatkozott, hogy a felperes indítványára meghallgatott tanúk egy kivétellel a hasonló tárgyú ügyekben maguk is felperesek, a személyes érdekeltség és érintettség okán vallomásuk elfogulatlan nem lehet. Ezzel szemben az alperesi alkalmazott tanúk részéről sem közvetett, sem közvetlen érdekeltség nem állapítható meg, önmagában a tanúk alkalmazotti voltából nem következik, hogy tőlük elfogulatlan vallomás ne lenne várható. Így a felperesi és alperesi tanúk nyilatkozati nem értékelhetők azonos érdekeltségüként.

[14] Az elsőfokú bíróság perben releváns megállapításai azon alapultak, hogy a tereptárgyak takarása és az alkalmazottak elhelyezkedése milyen mértékben akadályozta meg, hogy a személyes motozásban részt vevő személyek egymást meztelenül, szeméremsértő módon láthassák. Ennek a ténynek a fennállása vagy cáfolata egzakt módon feltárható lett volna a helyszín személyes vizsgálatával, melyre nem került sor. A kereset körében releváns tényállítások bizonyítása ugyanakkor a felperes kötelezettsége.

[15] Kiemelte, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) joggyakorlata szerint a megalázó bánásmód vagy büntetés lényege, hogy az érintettben olyan erős félelmet, lelki gyötrelmet és alsóbbrendűségi érzést okoz, ami alkalmas arra, hogy a testi és lelki ellenállását megtörje, vagyis egy cselekmény akkor megalázó, ha az áldozat súlyosan megszégyenül, mely nem állt fenn, ahogy a szeméremsértés büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 205. § (1)- (2) bekezdése szerinti tényállása sem valósult meg.

[16] Hivatkozott arra is, hogy a felperesben a tényleges jogérvényesítésről történő tudomásszerzésig nem merült fel, hogy vele szemben jogsértést követtek el. A közös zuhanyzók használata során a fogvatartottak egymás jelenlétében tisztálkodnak, a sérelmezett motozással járó meztelenség pedig messze elmarad a zuhanyozáskor fennállótól.

[17] A Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozással kiemelte, hogy a felperes kötelezettsége a jogsértés bizonyítása. Állította, hogy a felperest nem érte a sérelemdíj megítélésére alapot adó sérelem. A felperes sem félelmet, sem lelki gyötrelmet, vagy alsóbbrendűségi érzést nem állított, csak az általános szégyenérzetről számolt be, ami a jogszerű intézkedéssel önmagában is együtt jár, és jogsértést nem jelent.

[18] Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének idézésével kiemelte, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek és a fogvatartottak biztonsága kiemelten fontos társadalmi érdek, melyhez a szükségesség-arányosság alapjogi teszt alapján nagyobb érdek fűződik, mint az érintett személyiségi jogai érvényesüléséhez, ezért a motozás sérelmezett módja nem jogsértő.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[20] Előadta, hogy a per tárgyalása során állításait maradéktalanul bizonyította. Az alperes körszállításhoz kapcsolódó motozási rendszere általános jelleggel jogsértő volt,

minden egyes körszállítási napon, minden érintett fogvatartott esetében szeméremsértő módon járt el. A jogsértő gyakorlat pedig mindaddig fennállt, amíg az ügyészség fel nem hívta az alperest annak megszüntetésére. Az általános, mindennap előforduló gyakorlatból egyértelműen következik, hogy az alperes egy adott perbeli napon is így járt el. A fogvatartottaknak nem volt semmilyen valós idejű lehetősége e gyakorlattal szemben fellépni. Nem foghat helyt az alperes azon érvelése sem, hogy az első motozottakat a többiek nem láthatták, mivel a motozások során 5-10 fogvatartottat egyidejűleg motoztak, így ők látták egymást, őket egymás elől sem az oszlopok, sem a börtönőrök nem takarták ki. A többi motozására váró fogvatartott pedig az ebédlő bejárati ajtajában állt, vagy olyan helyen, ahol az ebédlő ablakán belátva minden motozottat látott. A sértett és a tanúk nyilatkozata egyértelmű a tekintetben is, hogy a motozás során le kellett guggolni, és a farpofákat a börtönőrök megvizsgálták, az pedig csak lehúzott alsóneművel lehetséges. Álláspontja szerint az alperesi tanúk állítása hiteltelen, a paravánállítás idejéről az alperes érdekének megfelelő irányban tévedtek, így minden további nyilatkozatuk kétséges, ezért súlytalanok a kitakarással és az alsónemű lehúzásával kapcsolatos nyilatkozataik is.

[21] Az EJEB gyakorlatát a jelen perben irrelevánsnak tartotta. A szeméremsértő motozás szókapcsolat nem büntetőjogi, hanem köznapi jelentése szerint értelmezendő. A felperes alárendelt és kiszolgáltatott pozíciója miatt hiábavalónak tartotta a panaszt, és annak megtétele esetén hátrányok is érték volna. Alaptalan az alperes érvelése azért is, mert a büntetés-végrehajtási jogviszony nem vezethet oda, hogy az azonnali panasz elmaradása esetén a követelésük elenyészik. A zuhanyzó használatával kapcsolatos alperesi érvelés is minden alapot nélkülöz.

[22] A sérelemdíj körében arra hivatkozott, hogy az alperes szándékosan, ügyészi felhívás ellenére is jogsértő módon járt el, ami a jogsértés súlya és felróhatósága tekintetében súlyos körülmény, és a jogsértések ismétlődő jellege is fennáll. Téves az az alperesi hivatkozás is, hogy jogszerű alperesi intézkedés esetén is fellépett volna a felperesnél az általa hivatkozott szégyenérzet. Nincs olyan alkotmányos indok, amely miatt bárki emberi méltósága csorbítható lenne, és nincs olyan szükséghelyzet, mely az alkotmányos jogok szükséges csorbítását indokolhatná, ha a jogsértés egy paraván alkalmazásával megelőzhető.

[23] A fellebbezés nem alapos.

[24] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletnek az alperest marasztaló rendelkezését támadta, így a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet részben elutasító rendelkezése, azt a másodfokú bíróság felülbírálata nem érintette.

[25] Mindenekelőtt kiemeli az ítéltábla, hogy a másodfokú bíróságot a fellebbezési eljárásban a fellebbezési kérelem korlátai kötik. Ilyen fellebbezési korlátnak minősülnek a Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és annak indokai, továbbá a megjelölt jogszabálysértés. Ugyan az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi felülbírálatát is kérte, azonban az annak alapjául szolgáló eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, csupán anyagi jogszabálysértésre hivatkozott, mely a fentiek szerint a másodfokú bíróságot köti, ezért az ítéltábla kizárólag a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti anyagi jogi felülbírálati jogkörét gyakorolhatta.

[26] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokaival is egyetértett, kizárólag a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki a következőket.

[27] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a felek által rendelkezésre bocsátott és beszerzett bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, így az ítéltábla nem látott indokot az ítéletben megállapított tényállás felülmérlegelésére.

[28] Az alperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a felperes által indítványozott tanúk – tanú2 kivételével, akinek elfoglultságát maga sem állította – nem voltak érdektelenek. Ugyanakkor e tanúk vallomásai nemcsak egymással, hanem az elfoglultnak nem minősülő tanú2 vallomásával, valamint az alperes által az ügyészségnek írt, 2018. március 19-i válaszirattal, és az ügyészség BV.2316/2017/6. számú iratával is összhangban álltak. A felperesi tanúk ugyanis a felperessel egyezően nyilatkoztak a körszállításkori motozások általános gyakorlatáról, így arról, hogy az alsónemű le kellett vetni, le kellett guggolni, vagy hajolni, illetve, hogy motozáson többen vettek részt. Ezt erősítette meg az alperesi válaszirat, mely kifejezetten azt tartalmazza, hogy a motozás egyszerre több fogvatartottat érintett, és annak része a ruházat levetése is, továbbá az ennek alapján született ügyészség irat is, mely szerint az alperes nem cáfolta, hogy a motozások úgy történtek, hogy több fogvatartottnak egymás jelenlétében kellett meztelenre vetkőznie. Ezen bizonyítékok megdöntésére pedig az alperes által indítványozott tanúk vallomása sem volt alkalmas sem a guggolás, sem az alsónemű levétele tekintetében, mivel az okiratokban foglaltakkal ellentétes vallomást tettek nemcsak e kérdésekben, hanem a paraván alkalmazásának okirattal bizonyított időpontja tekintetében is. Mindezek alapján okszerűen fogadta el az elsőfokú bíróság a fogvatartott tanúk nyilatkozatát a körszállításkori motozások általános gyakorlata tekintetében.

[29] A felperes személyes előadását alátámasztó bizonyítékok ugyan valóban a motozások fentiek szerinti általános gyakorlatáról szóltak, azonban a perben nem merült fel adat arra, hogy az alperes ettől a gyakorlattól a felperes által állított napokon eltért, és a motozást az általános gyakorlattól eltérően foganatosította. Ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett az általános gyakorlatból a konkrét eset körülményeire is.

[30] Annak sem volt jelentősége, hogy a felperes a motozáson elsőként, vagy csak később esett át. Egyrészt a tanúvallomások alapján elfogadható volt, hogy a várakozók is beláttak az ebédlőbe, másrészt pedig az is, hogy egyszerre több, 5-7 személyt motoztak, és a motozás már azáltal is szeméremsértőnek tekinthető, ha ennyien látják egymást annak során. Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az oszlopok és az örök pozíciójától függetlenül nem volt kizárható, hogy a motozással érintett személyek egymást láthassák, mivel az örök és az oszlopok – a méreteik okán – nem alkalmasak az éppen motozott személyek kitakarására. Így a motozás alperes által hivatkozott módjáról helyszíni szemle nélkül is megállapítható, hogy önmagában nem alkalmas a motozás emberi méltóságot megfelelően tiszteletben tartó lefolytatásra, amellet, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban szemle elrendelését nem is indítványozta, ezért annak elmulasztását a fellebbezésében alappal nem kifogásolhatja.

[31] Az alperes fellebbezésében azt nem vitatta, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helyes, akkor az alkalmas lehet az emberi méltóság megsértésére,

csupán a megalázó bánásmód EJEB által kidolgozott fogalmát, illetve a szeméremsértés büntetőjogi tényállását hívta fel, melyeknek azonban nincs jelentőségük annak megítélésénél, hogy egy magatartás sérti-e az emberi méltóságot vagy sem. Az emberi méltóság megsértését jelenti ugyanis a szavak köznapi értelmében vett megalázó, szeméremsértő bánásmód, azaz a jelen perben bizonyított tények, melyek szerint a motozott fogvatartottaknak egymás jelenlétében, érdemi takarás nélkül kellett meztelenre vetkőzni, leguggolni, illetve lehajolni.

[32] Annyiban helyes az alperes érvelése, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek biztonságához fűződő érdek miatt lehetséges a felperes bizonyos személyiségi jogainak korlátozása, azonban éppen az általa hivatkozott szükségességi-arányossági teszt az, amely miatt magatartásának jogszerűsége nem indokolható. Ugyanis egy egyszerű, csekély ráfordítással járó intézkedéssel – paraván felállításával – a személyiségi jogsértését el lehetett volna háritani, mely intézkedés a büntetés-végrehajtás rendjét, annak biztonságát semmiben nem zavarja, illetve akadályozza. Ezért a büntetés-végrehajtási intézetek biztonsága az adott jogsértés tekintetében semmikképpen nem tekinthető olyannak, melyre hivatkozással a felperes emberi méltósága korlátozható.

[33] A közös zuhanyzók használata nem azonos és nem is összehasonlítható a perbeli helyzettel, amikor a felperesnek utasításra kell meztelenre vetkőznie és magát motozásnak alávetnie a többi, részben felöltözött fogvatartott előtt. A panasz benyújtásának hiánya pedig nem jelenti azt, hogy az alperes magatartása jogszerű volt, és nem következik belőle, hogy a felperes az általános elévülési időn belül ne érvényesíthetne igényt.

[34] Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes azzal, hogy a körszállítások során szükségtelenül több ember előtt, szeméremsértő módon motozta meg a felperest, megsértette annak a Ptk. 2:42. § (2) bekezdése szerinti emberi méltóságát.

[35] Arra helyesen hivatkozott fellebbezésében az alperes, hogy a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján nem vagyoni sérelem hiányában sérelemdíj nem állapítható meg. Alaptalanul állította azonban, hogy a felperest nem érte a sérelemdíj megítélésére alapot adó sérelem. Külön bizonyítás nélkül elfogadható ugyanis, hogy a szükségtelenül több ember előtt, szeméremsértő módon végzett motozás a felperes számára megalázó volt, őt szégyenérzettel töltötte el, mely az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal egyezően nem vagyoni sérelmet okoz. A felperes sérelemdíj iránti igényét pedig erre, a megalázottság visszatérő érzésére alapította. Helyesen kötelezte ezért az elsőfokú bíróság ítéletében sérelemdíj megfizetésére az alperest.

[36] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján határozta meg, és azt a fellebbezési eljárásban végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan a (2) bekezdés alapján mérsékelte,

mivel hivatalos tudomása szerint a felperesi jogi képviselő számos azonos tárgyú perben egyező tartalmú beadványokat terjeszt elő, így a kifejtett tevékenység nem állt arányban a felszámított munkadíjjal. Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 32.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint az állam viseli.

Budapest, 2021. december 14.

Egriné dr. Salamon Emma s. k.
a tanács elnöke

dr. Szentpáli Judit s. k.
k.
előadó bíró

dr. Szabó Csilla s.
bíró